

vždy myšleny s výhradou rebus sic stantibus, jak již Nejvyšší soud opětne rozhodl. I kdyby tomu tak bylo, ncbyl by nárok žalobkyně podle jejího vlastního tvrzení, že odbytné bylo stanoveno na dobu až do provedení rozluky, na kterou se pomýšlelo za rok, vznikl do žaloby, podané 4. července 1923, když žalobkyně ani netvrdí, že rozluka byla provedena a když žalovaný se zavázal v notářském spise, platiti jí ještě po dva měsíce po narození druhého, tehdy ještě nenarozeného syna 400 Kč měsíčně. Než dovolací soud přisvědčuje právnímu názoru obou nižších soudů, že výhrada rebus sic stantibus nemá platnosti v tomto případě, poněvadž žalobkyně při úpravě majetkových poměrů před rozvodem mohla a musela na to myslet, že by se mohla státi neschopnou výdělku, když se zbavovala úplně tohoto zdroje výživy a zřekla se veškerých nároků proti svému manželu, které jí přísluší z jakéhokoliv právního důvodu nyní, nebo ještě snad vzniknou v budoucnosti. Zde jde jen o to, zda je takové zřeknutí po zákonu platné. Na tuto otázku jest odpověděti kladně. Není ustanovení, které by bránilo svéprávné manželce, zřici se výživného vůči manželu. (Judikát čís. 244.) Možnost, že by manželka padla v budoucnosti na obtíž veřejné dobročinnosti, není tomu na překážku. Nárok manželky na výživu, které ona se zřiká, může býti již ztracen jejím jednáním v manželství, jímž zavinuje rozvod manželství. V takovém případě jest zřeknutí se výživného za odbytné jen patrný úspěch, kterého by manželka nedosáhla právem. Z toho viděti, že manželka může míti velký zájem na tom, aby se vyhnula sporu o rozvod manželství a dosáhla přiměřeného odbytného. Právní posouzení dovolacího soudu, že žalobkyně nemá nároku na výživné vůči žalovanému, poněvadž se ho výslovně vzdala, odpovídá zákonu a není proto dovolací duvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. opodstatněn.

Čís. 3926.

Náležitosti žalobního návrhu žaloby na zrušení spoluvlastnictví (§ 830 obč. zák.).

Klesání cen nemovitostí a kolísavé hospodářské a měnové poměry nejsou na závalu rozdělení společného vlastnictví aniž přicházejí v úvahu subjektivní poměry toho kterého spoluvlastníka.

(Rozh. ze dne 30. května 1924, Rv I 475/24.)

Žalobě o nález, že žalobkyni přísluší vůči žalovanému právo žádati soudní dražbou zrušení společného vlastnictví k domu čp. 918 se zahradou, a že jest žalovaný povinen svoliti ke zrušení společného vlastnictví a k tomu cíli povolití soudní dražbu nemovitosti, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání uplatňuje důvody čís. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s., ale neprávem. Dovolatel vytýká nesprávnost posouzení otázky, zda zrušení společného

vlastnictví je nevčasné a zda dčje se k jeho škodě, a dále vadnost napadeného rozsudku po stránce formální. V této příčině má rozsudek odvolacího soudu za mylný, poněvadž doslov nálezu prvního soudu prý neodpovídá zákonu, neboť dílčí žaloba nesmí podle Šu 351 ex. řádu obsahovati žádost o způsobu dělení, nýbrž má se omeziti na žádání, že má býti děleno, pokud se týká podle jakých dílů, tak že potvrzený rozsudek prvního soudu je prý vadným. Pokud jde o formální stránku rozsudku, jest především připomenouti, že podle Šu 830 obč. zák. má každý spoluvlastník právo žádati, aby společenství bylo zrušeno, ne však v nevčas nebo na škodu ostatních spoluvlastníků a, nemůže-li společná věc býti rozdělena, má se podle Šu 843 obč. zák. i když toho jediný podílník žádá, prodati soudní dražbou. Soudní dražba neřídí se, jak dovolatel mylně za to má, podle Šu 351 ex. ř., nýbrž podle ustanovení Šu 352 ex. ř. a provede se podle ustanovení §§u 272 a 280 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Puvodní žalobní žádost žalobkyně, že jí vůči žalovanému přísluší právo, žádati zrušení společného vlastnictví k domu čp. 918, zapsanému ve vložce čís. 1111 pozemkové knihy pro kat. obec K., soudní dražbou, jest po zákonu správná a správně jest i doplnění její, že žalovaný jest povinen trpěti zrušení společného vlastnictví soudní dražbou podle §§u 830 a 843 obč. zák. i §§u 272 a 280 nesp. pat. Pokud jde o hmotnou stránku věci, nelze uznati napadené rozhodnutí za nesprávné. Žádost žalobkyně o zrušení společného vlastnictví není ani v nevčas, ani na škodu žalovaného. Klesání cen nemovitostí neodůvodňuje této námitky žalovaného. Ani hospodářské poměry a zvláště valutové kolísání nepřekážejí pravu žalobkyně na zrušení spoluvlastnictví, poněvadž peníze a jiné věci jsou v stálém vzájemném vztahu a hodnoty se vyrovnávají. Škoda žalovaného, kterou snad utrpí dražbou společného domu, není zde rozhodna, poněvadž nerozhodují subjektivní poměry spoluvlastníkovy, nýbrž jen objektivní poměry, které se dotýkají věci samé. Je tedy úplně nerozhodno, že žalovaný jako spoluvlastník dražbou společného vlastnictví snad ztratí výhody, jichž mu společenství poskytovalo tím, že provozuje v nemovitosti živnost.

Čís. 3927.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Ustanovení definitivní není ještě o sobě ustanovením »na doživotí« ve smyslu Šu 21.

(Rozh. ze dne 30. května 1924, Rv I 684/24.)

Žalovaný spolek uveřejnil dne 24. prosince 1910 v časopise inserát, že obsadí místo druhého pokladního úředníka a že toto místo jest pro způsobilého žadatele životním postavením a k výslužbě oprávnujícím. Žalobce byl pak na svou žádost dopisem žalovaného ze dne 19. ledna 1911 za druhého pokladního úředníka od 1. dubna 1911 přijat, nejprve prozatímně na rok, až jak se osvědčí. V tom dopisu se pravilo, že po